

14 Ιανουαρίου 2020

Ο άγγελος που δεν ήταν και τόσο άγγελος...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στους τόσους που εξωμολογούσε ο παπα-Σάββας ήταν και ένας Ρουμάνος διάκονος. Νεαρός ακόμη ήρθε στον Άθω και ησύχαζε κάπου στην έρημο, όχι και πολύ μακριά από την Μικρά Αγία Άννα.

-Πνευματικέ μου, τού λέει μία ημέρα ο διάκονος αυτός περίλυπα, σε παρακαλώ, μή ξεχάσης να μνημόνευσης αύριο στην λειτουργία την μητέρα μου που έχει τα τρίτα της.

Τα λόγια αυτά χτύπησαν στην ακοή του παπα-Σάββα σαν λόγια που πρόδιδαν θριάμβους του διαβόλου. Ο διακριτικός γέροντας ταραχθήκε. Εδώ, σκέφθηκε, κάποιος άσχημο φαγητό μαγείρεψε ο εχθρός. Ο πανούργος! Με πόση τέχνη πλανεύει και σκοτίζει τα πλάσματα του Θεού!

Χωρίς να δείξη εξωτερικά την αγωνία του, επιδόθηκε στην ανίχνευσι του κακού.

-Για πέσ μου, παιδί μου, καθαρώτερα την υπόθεσι. Η μητέρα σου έχει αύριο τα τρίτα της. Δηλαδή πέθανε προχθές. Πέθανε στην Ρουμανία. Πώς εσύ σε δύο ημέρες πληροφορήθηκες τον θάνατό της;

Μεσολάβησε λίγη σιγή.

-Πώς; Πώς το έμαθα; άρχισε να λήη δειλά ο διάκονος. Νά, μου το είπε...

-Ποιός σου το είπε;

-Μου το είπε ο φύλακας άγγελός μου.

-Ο φύλακας άγγελός σου; Έχεις ιδεί τον άγγελό σου;

-Αξιώθηκα να τον ιδώ. Δεν είναι μία και δύο φορές. Είναι τώρα δύο χρόνια. Μου παρουσιάζεται και με συντροφεύει στην προσευχή. Λέμε μαζί τους Χαιρετισμούς, κάνουμε μετάνοιες, ανοίγουμε πνευματικές συζητήσεις...

Εκείνο το «δύο χρόνια» πίκρανε πολύ τον παπα-Σάββα. Δύο χρόνια πλάνης δεν είναι κάτι το ασήμαντο.

Να αφήνης τον εχθρό να χτίζει μέσα σου ανενόχλητα επί δύο χρόνια το οικοδόμημα της καταστροφής σου, είναι θλιβερό.

-Και γιατί, παιδί μου, τόσο καιρό, δεν μου ανέφερες τίποτε;

-Μου είπε ο άγγελος πως δεν είναι απαραίτητο.

Ο παπα-Σάββας καταλάβαινε πως έχει να δώσει μεγάλη μάχη. Να πείση πρώτα τον δυστυχή διάκονο ότι δεν πρόκειται για άγγελο. Να έτοιμασθ η έπειτα να αντιμετωπίση την οργή του δαίμονος. «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον και σώσον ημάς», προσευχήθηκε μυστικά με θέρμη.

-Παιδί μου, είσαι βέβαιος πως είναι άγγελος του Θεού αυτός που σου εμφανίζεται;

-Βέβαιος; Βεβαιώτατος, γέροντά μου! Μα προσευχόμαστε μαζί, κάνουμε καθημερινώς χίλιες μετάνοιες, συζητούμε για την μέλλουσα ζωή, για τον παράδεισο... Ο φύλακας άγγελος μου είναι.

Ο διάκονος φαινόταν αμετάπειστος. Εκείνο όμως που τον έκανε επιφυλακτικό ήταν η εμπιστοσύνη του στον θεοφώτιστο πνευματικό του. Αλλά πάλι, έλεγε, πως μπορεί ο δαίμονας να με ενισχύη στην προσευχή; Αυτός πολεμεί τους προσευχομένους.

Μετά από πολλά συμφώνησαν να καταφύγουν σε μερικές δοκιμασίες. Να δοκιμάσουν τον «φύλακα άγγελο».

-Ζήτησέ του, του είπε ο παπα-Σάββας, μόλις ξανάρθη να πη το «Θεοτόκε Παρθένε». Ακόμη πές του να κάνη το σημείο του σταυρού.

Τα πράγματα όμως δεν είναι τόσο απλά. Όταν δύο ολόκληρα χρόνια σε έχη ο πονηρός τυλιγμένο στην πλάνη, τότε και τα μάτια σου και τα αυτιά σου τα πλανεύει και φαντάζεσαι πως ακούς το «Θεοτόκε Παρθένε» και πως τον βλέπεις να σταυροκοπιέται.

Στην επόμενη επίσκεψη ο διάκονος με κάποια κρυφή εσωτερική ικανοποίηση ανήγγειλε στον πνευματικό.

-Γέροντα μου, τα πράγματα έχουν όπως σου τα έλεγα. Είναι άγγελος του Θεού. Είναι ο φύλακας άγγελός μου. Και το «Θεοτόκε Παρθένε» το είπε και τον σταυρό του τον έκανε.

Ο παπα-Σάββας καλά το είχε αντίληφθή. Δύο ετών δουλειά από τον πολυμήχανο

εχθρό δεν μπορούσε να αχρηστευθῆ εύκολα. Αν όμως αυτός ξέρη πολλές μηχανές, στους θεοφόρους λάμπει το φως της πανσοφίας του Θεού, που εξουδετερώνει τα τεχνάσματα του σκότους.

Κάποια φωτεινή ιδέα άστραψε τότε στον φωτόμορφο νου του Πνευματικού. Και στρέφεται αμέσως προς τον διάκονο:

-Άκου εδώ, παιδί μου. Πρόσεξε σε μία τελευταία δοκιμασία. Μ'αυτήν θα ξεκαθαρίσουν τα πράγματα. Στους αγγέλους του Θεού υπάρχει η δυνατότης όλα να είναι γνωστά, γιατί τους τα αποκαλύπτει ο Θεός. Στους δαίμονες αντιθέτως δεν υπάρχει παρόμοια δυνατότης και πολλά πράγματα τους είναι σκοτεινά. Συμφωνείς;

-Συμφωνώ.

-Αφού συμφωνείς, πρόσεξε τί θα κάνουμε. Εγώ, την στιγμή αυτή, ακριβώς την στιγμή αυτή, κάτι θα σκεφθώ -σκέφθηκε κάτι εις βάρος του διαβόλου- και το αφήνω κρυπτό και αψηλάφητο μέσα μου. Εσύ το βράδυ να ζήτησης από τον άγγελο να σου το πῆ. Αν το βρῆ, τότε χωρίς αμφιβολία είναι του Θεού. Και νάρθης να με ενημέρωσης.

Γυρίζοντας ο διάκονος στην καλύβη του, σάλευε μέσα του κάτι σαν αγωνία, σαν δυσάρεστη προαίσθησι. Από την άλλη μεριά θαύμαζε την σπουδαία ιδέα του πνευματικού. Η υπόθεσις θα περνούσε τώρα στην κρίσιμη φάσι της.

Μόλις ζητήθηκε, την νύχτα, από τον άγγελο η λύσις του προβλήματος, κάποια δυσδιάκριτη ταραχή αυλάκωσε το φωτεινό πρόσωπό του. Φάνηκε να σαστίζη.

-Μά, αγαπητέ μου πάτερ. Γιατί έσύ, ανώτερος άνθρωπος, να ενδιαφέρεσαι για τους λογισμούς ενός θνητού; Αυτό είναι κατάντημα. Φτωχές επιθυμίες. Δεν προτιμάς να πάμε να σου δείξω απόψε την κόλασι, τον παράδεισο, την δόξα της Κυρίας Θεοτόκου;

Ο διάκονος, που άρχισε κάτι να υποψιάζεται, επέμενε στο θέμα τους.

-Κάνω υπακοή στον πνευματικό. Να μου πῆς τί σκέφθηκε.

Ο άγγελος με μερικούς επιδέξιους ελιγμούς προσπάθησε να μεταφέρῆ άλλου την συζήτησι. Ο διάκονος όμως με επιμονή τον επανέφερε στο θέμα. Άλλωστε οι τεχνικές αυτές υπεκφυγές δεν του προξενούσαν καλή εντύπωσι.

-Να μου πῆς τί σκέφθηκε ο πνευματικός. Το θέμα είναι απλό. Γιατί αποφεύγεις; Το αγνοείς;

-Πρόσεχε, διάκο. Με τον μικροπρεπή τρόπο που μου συμπεριφέρεσαι κινδυνεύεις να χάσης την εύνοιά μου.

-Δεν ξέρω. Σου ζητώ κάτι το εύκολο. Γνωρίζεις ή όχι, επί τέλους, τί σκέφθηκε ο πνευματικός;

Την ώρα αυτή πετάχθηκε το λαμπερό προσωπείο, μια φρικτή μορφή αποκαλύφθηκε, μερικά άγρια δόντια έτριξαν, και σαν από στόμα λυσσασμένου θηρίου ακούσθηκαν τα λόγια:

-Να χαθης, άθλιε. Αύριο τέτοια ώρα στην κόλασι, στην φωτιά! Θα σε κάψουμε! Θα σε καταστρέψουμε!

Και ο διάκονος έμεινε μόνος του. Μόνος του και σωστό ερείπιο. Όλη η γλυκύτητα των οπτασιών, δύο χρόνια τώρα, δεν αντιστάθμιζε την τωρινή του πικρία. Αν δεν τον εστήριζαν από μακριά οι προσευχές του πνευματικού που ξαγρυπνούσε και παρακαλούσε γι' αυτόν, θάχε παραδώσει το πνεύμα του.

Πέρασαν αρκετές ώρες ώσπου να συνέλθη και να σταθή στα πόδια του. Η καλύβη του πιά δεν τον χωρούσε. Πουθενά δεν έβλεπε ασφάλεια παρά μόνο κοντά στον πνευματικό. Σ' όλη του την διαδρομή βούιζε στ' αυτιά του η απειλή: «Αύριο τέτοια ώρα στην κόλασι!»! Ο τρόμος τον διαπερνούσε μέχρι το μεδούλι.

Έφθασε όπως έφθασε ως την καλύβη της Αναστάσεως. Έπιασε το ράσο του πνευματικού και δεν το άφηνε ούτε στιγμή. Και την ώρα που έπρεπε εκείνος να κοιμηθή λίγο, δίπλα του ο τρομοκρατημένος διάκονος!

-Μή φοβάσαι, παιδί μου. Ηρέμησε.

-Πώς να μή φοβηθώ, πνευματικέ μου, που πλησιάζει η ώρα. Ω! Πλησιάζει η ώρα που θα με πάρουν. Χριστέ μου, σώσε με!

Και πράγματι. Την καθωρισμένη ώρα δέχθηκε βιαία επίθεση των πονηρών πνευμάτων. Τί κραυγές τρόμου και απελπισίας ήταν αυτές!

-Σώσε με, πνευματικέ μου! Χάνομαι! Με παίρνουν! Σώσε με!

Γονατίζει ο παπα-Σάββας και γεμάτος πόνο και δάκρυα δέεται στον Κύριο να λυπηθή τον δούλο Του και να επιτίμηση τους πονηρούς δαίμονες. Εισακούσθηκε η δέησίς του και ο ταλαίπωρος διάκονος σώθηκε από «στόματος λέοντος».

Έτσι πήρε τέλος η τραγωδία. Τραγωδία πολύ διδακτική. Αλήθεια, τί κίνδυνοι κρύβονται πίσω από τις οπτασίες και τα οράματα! Τί μπορεί να χτίση ο εχθρός, όταν δεν ξεδιπλώνουμε πλήρως τον εσωτερικό μας κόσμο στην εξομολόγησι! Τί αξίζει ένας έμπειρος πνευματικός!

Αλλά και κάτι άλλο. Γι' αυτό θα μας όμιλήση η συνέχεια.

Με τον χρόνο και την καθοδήγησι του παπα-Σάββα ο Ρουμάνος διάκονος ηρέμησε. Η πνευματική του ζωή πήρε καλή εξέλιξι. Χειροτονήθηκε αργότερα και ιερεύς και διακρινόταν πάντα για την ευλάβειά του. Ωστόσο εκείνα τα χρόνια της πλάνης του άφησαν κάποια δυσάρεστα ίχνη. Ο διάβολος, βλέπετε, είχε αποκτήσει επάνω του δικαιώματα. Δωρεάν θα του προσέφερε τόσα απολαυστικά οράματα; Έτσι, αν και από μικρός πήγε στο Άγιον Όρος, αν και αναπτύχθηκε σ' ένα αγγελικό, θα λέγαμε, περιβάλλον, παρά ταύτα σ' όλη την κατοπινή ζωή του εταλαιπωρείτο με διαφόρους ενοχλητικούς πειρασμούς. Όλοι οι διακριτικοί πατέρες διέβλεπαν σ' αυτούς το κατάλοιπο της διετούς εκείνης συνεργασίας με τον άγγελο που δεν ήταν άγγελος.

Πηγή: Σάββας ο Πνευματικός, Σύγχρονες αγιορείτικες μορφές, τόμ. 6, σελ. 87-92, Έκδοσις Ιεράς Μονής Παρακλήτου, 1999 Ωρωπός Αττικής.